

Carretera de La Roca

Clixé Joan Canal

Podria formar-se una antologia talment extensa dels elogis que han estat dedicats a la joventut, que hom té la sensació que el tema és ja ben exhaurit i que ha de naufragar en les aigües tèrboles i sacejades del tòpic.

El mateix podríem dir pertocant als elogis prodigats a l'ancianitat, no cal dir que amb tota justícia i amb sobrats mereixements.

Per bé que jo mateix no he de classificar-me com persona de bon gust i proclamar-ho als quatre vents, puc considerar dotats els llegidors d'una sensibilitat prou afinada que m'imposi una discreta contenció i els faci estalvi d'una literatura rebel a l'originalitat.

Explicat així el meu vot, respectuosament discrepant del criteri de la direcció en la tria de l'assumpte pel volum extraordinari de LA GRALLA, quedarà millor justificat que la meua col·laboració no s'ajusti al tema general del llibre. Procuraré, no obstant, que hi guardi una relació i m'abelleix d'intentar un mesurat elogi de l'edat mitjana, donant a aquestes paraules el sentit literal més rigorós.

Més enllà de la trentena i més ençà de la cinquantena, la vida de l'home es troba en el període que podem anomenar

L'edat d'Or

Per Francesc Glanadell

la seva edat d'or. Ho podem dir amb més propietat que quan parlem de l'edat d'or de les nacions jeràrquiques i d'alta tradició, car la durada de la Història és

quelcom d'inconegut i de relatiu, mentre que la vida humana és reduïble a una norma biològica general.

En l'ordre estètic, com en el substancial, trobarem més succulència i qualitats a la fruita que ha perdut la verdor àcida i que no ha arribat encara a la maduresa flàcida i decadent.

La precocitat humana és un fenomen singular, sorprenent i també és bella i admirable l'obra acomplerta en la serenitat d'una llarga i sòlida experiència. La claror dolça i incerta de l'albada i la llum gloriosa i matisada d'un cap-vespre, seran sempre dos grans espectacles, però la plena llum solar seguirà fecundant sempre els protoplasmes de la terra.

Hi ha pobles que semblen ignorar l'existència d'aquesta edat d'or dels homes en la qual l'obra es realitza amb el màxim potencial. Quan senten lassitud i desengany del consell de l'experiència i del predomini dels idols massa carregats de patina, es giren en actitud de naufrags cap a la joventut, crec que per a canviar de dolor més que per categòrica certitud de guariment.

